

Türgi saabelt näha tahaks. See sai lohe toodud, ja kui Keiser seda pronale näitas, lullus see kopikas, mis kuld tee otsas rippus, wiina peekrisse. Keiser wõttis, enne kui jooma pidi hakkama, seda peekrist wälja. Kui ta aga seda ligemalt silmas nägi ta, et see wiina sees oli täieste rohuliseks läinud. Sest tundsiwad kõik, et kiwiti wiina sisse oli pandud. Üks kuni teener oli seda teinud, et Keisert tappa tahtis. Teener sai surma mõistetud. Wast-kopika aga laskis Keiser oma krooni sisse panna.

Mõnda on see wast-kopikas liht last rõõmus-tanud, ühe kerjajale leiba saanud, ühe wangi lahti peastnud, ühe Sultani surma haawa eest hoidnud ja ühe Keisri surmast peastnud. See eest on ta Keisri krooni sisse pandud ja on ehk praegu alles seal, kui seda näha saaksime. Kuld-tukat aga mägab auutumalt mulla-aulus. — Kas nüüd on otsas? Ja muidugi! Aga mis lastu sest jutust saab? — Ma mõtlen, et ikka ta natuke, kes tahab järele mõelda. Mõni inimene on väga suureline ja uhke oma ilu, aau, rikkuse ja mõne muu annu pärast, liidab ennast, laidab teisi. Aga Jumal paneb suureliste wastu, ja alandlikkule annab ta armu.

Küll mõni põlgab põllumeest,
 Kes peastab teda nälja seest.
 Küll mõni tööd teeb laisa heaks,
 See laisk weel teda söimab seaks. —
 Küll mõni — kes kõrk eluteel,
 Wiib luue kõrtsi pandiks weel. —
 Ei te ta sellegile head,
 Waid laiskleb, londib oma pead.
 Kes aga hoolas, alandlik
 Sest' on ta Jumal armulik.

6. Silm ja süda.

Silmast paistab süda wälja,
 Mõtleb keegi head ehk kurja;
 Hoolfäst teise silma waata,
 Wõib ka südand näha saada.
 Mõne sõnad palju petiwad —
 Silmad digust illesnäitwad.

7. Ajawiiteks.

„Oh sina tallis aeg!“ hüüdis üks maamees,
 kui teda kahelja sülla sügawusest merest wälja